

ATEIZEM IN NJEGOV EDINI ČUDEŽ

Ateisti radi poudarjajo, da verjamejo v znanost, razum in dokaze. Vera pa naj bi bila zanje nekaj otročjega, zastarelega, neracionalnega. A ko človek stopi korak nazaj in pogleda stvar pošteno, se pokaže nekaj presenetljivega: ateizem sam temelji na enem največjih čudežev vseh časov.

Ateist v resnici verjame samo v en čudež. Ta čudež se imenuje: **da je iz nič nastalo vse.**

Ne govorimo o poetični prisposodbi, ampak o goli trditvi, da so prostor, čas, energija, zakoni fizike, red, kompleksnost in življenje nastali brez vzroka, brez namena, brez inteligence. Kar tako. Iz nič.

Zanimivo je, da prav tisti, ki zavračajo vero v Boga kot "nerazumno", brez zadržkov **sprejemajo najbolj nerazumno trditev**, kar jih je mogoče izreči.

Vsaka stvar ima svojega stvarnika

Poglejmo preprosto, brez filozofiranja. Telefon ima izdelovalca. Avto ima konstruktorja. Hiša ima arhitekta. Še najmanjši vijak ima tovarno, načrt in namen.

Zakaj? Ker **red, funkcija in namen ne nastanejo sami od sebe.**

A ko pridemo do največje in najbolj kompleksne "stvari" – do vesolja, narave in življenja – naj bi se to pravilo kar nenadoma razveljavilo. Tukaj pa **naj bi vse nastalo samo.** Brez vzroka. Brez uma. Brez načrta.

To ni znanost. To je vera. In to zelo zahtevna vera.

Narava ne kriči naključje – kriči razum

Ko stojiš na vrhu gore in pogledaš dol v doline, gozdove, reke in red narave, ne vidiš kaosa. Vidiš strukturo. Vidiš harmonijo. Vidiš zakonitosti, ki jih znanost odkriva, ne pa ustvarja.

Znanost opisuje, kako stvari delujejo.

Ne odgovori pa na vprašanje, zakaj sploh obstajajo.

Biblijski zapis stvarjenja in znanstveno raziskovanje nista sovražnika. Sta na različnih ravneh. Konflikt nastane šele

Ironija je očitna: ateist se posmehuje veri, medtem ko sam verjame v največji čudež vseh časov.

takrat, ko nekdo **znanost spremeni v ideologijo** in z njo skuša razložiti tudi to, česar sama po definiciji ne more.

Ateizem ni odsotnost vere – je drugačna vera

Ateist ne živi brez vere. Ateist živi z vero, da:

- red pride iz kaosa,
- razum pride iz nerazuma,
- zakoni pridejo brez zakonodajalca,
- življenje pride iz neživljenja.

To ni "nevtralna" pozicija. To je svetovni nazor, ki zahteva **zaupanje v nekaj, česar ne more dokazati** – in česar si v vsakdanjem življenju ne bi nikoli dovolil sprejeti.

Ironija je očitna: **ateist se posmehuje veri, medtem ko sam verjame v največji čudež vseh časov.**

Vprašanje ni: ali veruješ – vprašanje je: v kaj?

Vprašanje ni, ali človek verjame. Vprašanje je, katera razlaga sveta je bolj razumna. Ali tista, ki pravi, da je red posledica razuma, ali tista, ki trdi, da je red posledica ničesar.

Vsak naj odgovori sam. A naj bo vsaj iskren glede tega, koliko vere je pripravljen vložiti v svojo razlago sveta.

POTREBUJEMO 800 PODPISOV ...

Tudi ti lahko pomagaš, da Straža stopi na volitve! Do 15. februarja potrebujemo 800 podpisov podpore volivca. Ne skrbi, **postopek je preprost in brezplačen!** Pojdi na najbližjo upravno enoto in pridobi brezplačen obrazec podpore volivca! **Izpolni ga in nam ga pošlji** na naslov Alen Koman, Zgornje Jezersko 56, 4206 Jezersko ali pa ga prinesi na enega od dogodkov.

V PRIHODNJIH DNEH SE LAHKO SPOZNAMO ...

- v **MURSKI SOBOTI**, 29.1.2026 ob 18h | **Pogovorni večer**, Coffee & Go, Slovenska ulica 35, MURSKA SOBOTA

Si želite, da pridemo tudi v vaš kraj? **Pišite nam, povabite nas ...**

ORGIJE V TERMAH: OGLEDALO DRUŽBE, KI JE IZGUBILA KOMPAS

V zadnjih dneh je v javnosti zaokrožila objava, ki razkriva dogajanje, ob katerem bi se morali vsi za trenutek ustaviti. Ne zato, ker bi šlo za škandal rumenih medijev, temveč zato, ker gre za simptom globlje družbene bolezni. Govorimo o organiziranih orgijah v rimskih termah – prostoru, ki je stoletja simboliziral kulturo, arhitekturo, umirjenost in spoštovanje do dediščine.

Te terme niso navaden hotel ali zabavišni objekt. Gre za prostor, ki nosi zgodovinski in simbolni pomen. O njih in podobnih krajih so pisali tudi naši zgodovinarji in razumniki, med njimi Janez Vajkard Valvasor, ki je slovenski prostor razumel kot stičišče kulture, reda in evropske civilizacije. Danes pa se zdi, da se isti prostori spreminjajo v kulise za hedonizem brez meja, kjer je edino merilo še užitek.

Dogajanje ima tudi povsem konkreten, pravni vidik. V Rimskih Toplicah, na območju rimskih term, naj bi se odvijale javne spolne aktivnosti oziroma orgije. Ena od občank je kot davkoplačevalka uradno opozorila Občino Laško, da gre za zavarovan arheološki spomenik in da takšno ravnanje pomeni kršitev javnega reda, škodovanje dobremu imenu kraja ter ogrožanje kulturne dediščine, ki se ohranja tudi z javnim denarjem. To ni več samo moralno zgražanje – to je vprašanje varovanja prostora, ki bi moral biti zaščiten pred tovrstnim razvrednotenjem.

Zagovorniki takšnih dogodkov mirno pravijo: »Če ti paše, pojdi. Saj so imeli orgije že v rimskih časih.« A to je nevarna poenostavitev. Rimski imperij ni propadel zaradi morale, temveč tudi zaradi razkroja vrednot, ki je družbo izčrpal od znotraj. Zgodovina ni opravičilo, temveč opozorilo. Družba, ki užitek postavi nad red, nad dostojanstvo in nad odgovornost, ne postane svobodna. Postane prazna.

Kar je zares zaskrbljujoče, ni obstoj posameznikov, ki v takšnih praksah sodelujejo. Zaskrbljujoče je, da se to nor-

malizira, relativizira in celo predstavlja kot nekaj naprednega. Da se ob tem izgublja občutek za mejo – ne zakonsko, temveč moralno in človeško. Da se takšno dogajanje prikazuje kot izraz svobode, čeprav gre v resnici za degradacijo prostora, kulture in človekovega dostojanstva.

Vsak starš se mora ob tem vprašati: Ali si želimo, da bi bili naši sinovi in hčere del takšnega sveta? Ali si predstavljamo svojo hčer v okolju, kjer je človeško dostojanstvo zreducirano na telo in trenutni užitek? Ali sina, ki ne vidi smisla v ustvarjanju doma, družine, odgovornosti – temveč le v bežnem zadovoljevanju nagonov?

To niso hipotetična vprašanja. To je realnost, ki jo takšni dogodki posredno legitimirajo. Družba, ki izgubi ideal družine, izgubi prihodnost. Družba, ki mladim ponuja le seksualizirano podobo sreče, jih oropa možnosti za resnično izpolnitev.

Res je: večina ljudi se nad takšnim dogajanjem zgraža. In hvala Bogu za to. To pomeni, da moralno jedro še obstaja. A zgolj zgražanje ni dovolj. Potrebujemo jasno držo – da vsega pač ne sprejmemo samo zato, ker se dogaja ali ker se prodaja kot »svoboda«. Kulturna dediščina ni prizorišče razuzdanosti, ampak ogledalo naroda.

Svoboda brez odgovornosti ni svoboda. Je kaos. Užitek brez smisla ni sreča. Je praznina.

Če kot družba ne bomo znali reči dovolj, bomo kmalu ugotovili, da smo izgubili več kot le občutek za mero. Izgubili bomo smer.

KO POBOŽNOST POSTANE MASKA

Priloženi meme prinaša zelo pomembno sporočilo, saj zadene v srž nečesa, kar vsi poznamo: hinavščine, ki se skriva za navidezno pobožnostjo.

Meme seveda ni usmerjen proti veri, temveč proti ljudem, ki vero uporabljajo kot masko. Proti tistim, ki med tednom brez slabe vesti ponižujejo, ranijo in teptajo druge, ob nedeljah pa stopijo v cerkev, sklonijo glavo in pričakujejo, da bo nekaj minut spovedi izbrisalo vse, kar so storili. Takšna drža ni izraz vere, temveč trgovanja z Bogom – kot da bi bilo mogoče kupiti moralno čistost z nekaj besedami kesanja.

Resnična duhovnost se ne meri v tem, koliko časa preživimo v cerkvi, temveč v tem, kako ravnamo z ljudmi, ko nihče ne gleda. Vera ni ritual, ampak način življenja. Ni izgovor, ampak odgovornost. Če nekdo šest dni gradi svojo osebnost na prepotentnosti, zaničevanju in egoizmu, sedmi dan pa pričakuje, da bo vse to izginilo, ne razume bistva vere. Spoved ni gumb za reset, temveč povabilo k spremembi.

Meme nas zato opominja na nekaj preprostega: ni dovolj, da se priklanjamo oltarju, če se ne znamo prikloniti človeku. Ni dovolj, da prosimo za odpuščanje, če ne znamo prenehati škodovati. In ni dovolj, da se imamo za verne, če se naše življenje ne dotika nikogar z dobroto. Vera brez dejanj je samo poza. Dejanja brez vere pa so pogosto bolj sveta kot prazne besede.